

РЕШЕНИЕ

№ 5146

гр. София, 11.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 15.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **4338** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 28 ЗХ.

Производството по делото е образувано по подадена от [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], представлявано от Г. И. жалба срещу Решение № 000030-1116/07.04.2021 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платена с електронно платежно нареждане от 15.03.2021 г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ, в размер на 25 000 лв.

В жалбата е посочено, че според ответния орган, за продължаване срока на лицензията, издадена в полза на дружеството, за организиране на хазартни игри с игрални автомати, по издадено решение от НАП, се дължат в условията на кумулативност две такси – такава по чл. 30, ал.1 ЗХ и по чл. 30, ал.6, пр. първо ЗХ. Това според ответника се налагало поради различните критерии, които законът въвежда за определяне на тези такси. В първият случай критерият е според броя на игралните места в обекта, а във втория съобразно срока на лиценза и брой жители на населеното място. Счита този извод за неправилен. Това е така, тъй като услугата, за която се дължи такса е една и това услуга по издаване на лиценз. И за тази услуга следва да се дължи една такса или тази по чл. 30, ал.1 ЗХ или по чл. 30, ал.6, пр. първо ЗХ. При преценка коя от двете такси е дължима следва да се съобрази разпоредбата на чл. 30, ал.7 ЗХ, според която за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал.1. Посочва, че дружеството се облага с алтернативен данък по ЗКПО, тъй като извършваната от него дейност попада в

разпоредбите на чл. 242, ал.1 ЗКПО. Счита, че неоснователно ответникът се е позовал на чл. 30, ал.10 ЗХ, тъй като таксите по чл. 3, 4 и 6 от чл. 30 ЗХ се дължат в срок до 7 дни след влизане в сила на съответното решение на изпълнителния директор на НАП. Предвид изложеното намира, че са платени две такси за една и съща услуга – издаване на лиценз за игри с игрални автомати, поради което една от тях е недължимо платена. Моли за отмяна на оспореното решение.

В съдебно заседание се представлява от адв. С., която моли за отмяна на решението. Посочва, че разпоредбата на чл. 30, ал.7 ЗХ изрично предвижда, че когато лице, кандидатстващо за лиценз за хазартни игри се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1. Определената по този ред и съобразно Наредбата за таксите, които се събират по ЗХ, е платена. Поради което не се дължи и втора такса за същата услуга, определена по реда на чл. 30, ал.6 ЗХ. Моли за уважаване на жалбата.

Ответната страна – изпълнителния директор на НАП, е депозирала административната преписка относно оспорения акт.

В представено становище по жалбата е оспорил същата, като е посочил, че двете такси се дължат кумулативно и на различно правно основание една от друга. Моли за отхвърляне на жалбата.

В съдебно заседание, се представлява от общо четирима представители, явили се в едно съдебно заседание - юк Д., юк М., юк А. и юк И., които оспорват жалбата и молят за нейното отхвърляне. Посочват, че двете събрани такси били за различни услуги, тази по чл. 30, ал.1 ЗХ е за издаване на лиценз, а тази по чл. 30, ал. 6 ЗХ е за издаване и поддържане на лиценз. Претендират разноски.

В представени писмени бележки, подписани от трима от посочените по-горе 4-ма процесуални представители юк Д., юк А. и юк И., доразвиват съображенията си за неоснователност на жалбата. Посочват, че жалбоподателят е изпълнил задължението си да заплати дължимите такси за издаване и за издаване и поддържане на лиценз. Считат, че критерият за определяне на двете такси е различен, като по ал.1 критерият за определяне на размера на таксата е броя на игралните места, включени в лиценза, а по ал.6 критерият е броя жители в населеното място по местонахождението на обекта и срока на издавания лиценз. Тъй като таксите се дължат на различно основание, то и се дължат и двете, кумулативно. Също така посочва, че изискуемостта на двете такси настъпва в различен момент. Тази по ал.1 се дължи след изтичане на 7-дневен срок от влизане в сила на решението на ответника за издаване на лиценз, а тази по ал.6 се дължи преди получаване на удостоверение за издаден първоначален или за продължаване на срока на лиценз. Фактът, че двете такси се дължат кумулативно се потвърждава и от това, че с измененията в ЗХ през 2020 г. чл. 30 беше допълнен с ал.5, ал.6, ал.12 и ал.13, като не бяха отменени и досега съществуващите разпоредби. Молят за отхвърляне на жалбата.

СГП взема становище и не се представлява.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

[фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] притежава лиценз № 000030-3900/28.05.2020 г. за организиране на хазартни игри с игрални автомати в

игрална зала с адрес в [населено място], [жк], бул. Освобождение, до [жилищен адрес] кафе, с 40 броя игрални автомата с 45 броя игрални места. Лицензът е издаден на основание решение № 000030-9211/30.09.2015 г. на ДКХ и е със срок на действие 5 години, като срокът на действие е изтекъл на 30.09.2020 г.

По подадено от жалбоподателя заявление, с решение № 000030-532/22.02.2021 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, е продължен срока на действие на посочения лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес в [населено място], [жк], бул. Освобождение, до [жилищен адрес] кафе, с 40 броя игрални автомата с 45 броя игрални места.

Решението е съобщено на представител на дружеството на 25.02.2021 г.

Видно от представени по делото платежни нареждания, [фирма], е заплатил сумата от 16 500 лв. на 02.03.2021 г., като в платежното нареждане, като основание е посочено чл. 3, ал.1, т.4 ТТЗХ. На 15.03.2021 г., дружеството е заплатило и сумата от 25 000 лв. към НАП, а като основание за това е посочен чл. 30, ал.6 ЗХ. Плащанията не се оспорват от страна на ответника.

Със заявление вх. № 70-00-112/24.03.2021 г., жалбоподателят е поискал от НАП да му бъде възстановена сумата от 25 000 лв., като недължимо платена. Излага съображения за това, че дължи единствено таксата от 16 500 лв., на основание чл. 30, ал.7 ЗХ, и не дължи таксата от 25 000 лв., която е платена на основание чл. 30, ал.6 ЗХ и само, за да получи удостоверение за продължаване на действието на лиценза.

С решение № 000030-1116/07.04.2021 г. изпълнителният директор на НАП, е оставил без уважение заявлението на жалбоподателя за възстановяване на платена с електронно платежно нареждане от 15.03.2021 г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ, в размер на 25 000 лв. В мотивите на решението е посочено, че двете такси се дължат на различно правно основание и същите са кумулативно дължими.

Решението е връчено на представител на ищеца на 08.04.2021 г.

Жалбата е подадена на 19.04.2021 г. чрез ответния орган.

В съдебно заседание, проведено на 15.07.2021 г., представителят на ответника е заявил, че не оспорва факта, че дружеството се облага с алтернативен данък по реда на ЗКПО, което се установява и от представените по делото декларации по чл. 246 ЗКПО за данък върху хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино, които са входирани в НАП. Този факт е безспорен.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е решение № 000030-1116/07.04.2021 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение заявление от жалбоподателя [фирма] за възстановяване на платена с електронно платежно нареждане от 15.03.2021 г. по сметка на НАП, държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ, в размер на 25 000 лв.

Жалбата срещу процесното решение е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, видно от приложените по делото доказателства, подадена е от страна в административното производство, подала заявлението, по което ответника се е произнесъл с процесното решение. Предвид на това, жалбата, като подадена от легитимирано лице, в предвидения за това срок е процесуално допустима и следва да

бъде разгледана по същество.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество е основателна.

По съответствието на решението с процесуалните разпоредби.

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП, на основание чл. 17, ал.1, т.16 ЗХ, съгласно която разпоредба изпълнителния директор на НАП е органът, който осъществява дейността по издаване и продължаване на лицензите за организиране на хазартни игри, както и има правомощия да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Съгласно цитираната разпоредба, изпълнителният директор на НАП, е материално компетентния орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на платени такси за издаване и продължаване действието на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресата, какво е решението на органа по подаденото от заявителя заявление, какво е мотивирало органа да стигне до посочения извод. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат както в самото решение, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка.

Настоящият съдебен състав намира, че при издаването на решението не са допуснати нарушения на административно производствените правила. След получаване на решението, с което се продължава издадения в полза на дружеството лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, дружеството трябва да заплати дължимата такса. Такава е заплатена, като по устно разпореждане е заплатена и допълнителна такса в размер на 25 000. След заплащането ѝ и след преценка на обстоятелствата, дружеството е поискало нейното възстановяване, като недължимо платена, за което е подало заявление. По това заявление, органът в 14-дневен срок е постановил оспореното в настоящето производство решение, което е съобщено на жалбоподателя по надлежния ред.

Предвид изложеното, настоящия състав намира, че при постановяване на процесното решение, ответният орган не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната му, на процесуално основание. Освен това, настоящия съдебен състав поддържа разбирането, че за да бъде основание за отмяна, едно процесуално нарушение следва да е съществено, т.е., ако не беше допуснато, органът би могъл да достигне до други правни изводи.

Предвид съответствието на заповедта с процесуалните правила, законосъобразността на оспореното решение ще следва да се преценява на основание съответствие с материалния закон.

По съответствието на решението с материалните разпоредби.

С оспореното решение, изпълнителният директор на НАП е отказал да възстанови платена от жалбоподателя с електронно платежно нареждане от 15.03.2021 г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ, в размер на 25 000 лв.

По делото не е спорно, че таксата от 25 000,00 лв. е платена по сметка на НАП, като основанието за това плащане е записано като чл. 30, ал.6 ЗХ. Също така, безспорен е и факта, че дружеството жалбоподател се облага с алтернативен данък по ЗКПО. Не се спори и относно обстоятелството, че едноличния търговец притежава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес в [населено място], [жк], бул. Освобождение, до [жилищен адрес] кафе, с 40 броя игрални автомата с 45 броя игрални места, както и че срокът на лиценза е изтекъл на 30.09.2020 г., а жалбоподателят надлежно е заявил искане за продължаване срока на действие на лиценза, което искане е било уважено от ответника, който е постановил решение за продължаване. След издаване на решението и за да бъде издадено удостоверение за продължаване на срока на действие се дължат такси, платими към НАП.

Спорът по делото се свежда до това коя конкретно такса от предвидените в чл. 30 ЗХ дължи жалбоподателя за продължаване срока на действие на издадения му лиценз и по-конкретно дължи ли две такси – такава по ал.1 и такава по ал.6 от чл. 30 ЗХ. Настоящият съдебен състав намира, че едноличният търговец, като лице, облагащо се с алтернативен данък по ЗКПО дължи само такса по чл. 30, ал.1 ЗХ и това произтича от разпоредбата на чл. 30, ал.7 ЗХ.

Съгласно приложимата разпоредба на чл. 30, ал.1 ЗХ за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите. Съгласно ал. 6 от същата разпоредба на ЗХ, за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв. А в чл. 30, ал.7 ЗХ се предвижда облекчен режим на заплащаните такси за издаване/продължаване на лиценза, като е предвидено, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане, се събират само таксите по ал. 1.

Разпоредбата на алинея 7 от чл. 30 ЗХ е ясна и тя предвижда, че лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценза, в размер определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Размерът се определя единствено според броя на игралните места в залата, в която ще се извършва

разрешената дейност, и не е обвързан с броя жители в населеното място, в което ще се извършва дейността, или пък със срока на валидност на лиценза, както е предписано в чл. 30, ал.6 ЗХ. Доколкото чл. 30, ал.7 ЗХ е разписал ясно каква е таксата за издаване/продължаване на лиценза за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, а именно единствено такава по ал.1, няма основание да се събира и втора такса по ал.6, обусловена от броя жители в населеното място, в което ще се извършва дейността, или пък със срока на валидност на лиценза. В този случай, законът е предвидил двукомпонентна такса в комбинация с данъчно облагане с корпоративен данък и това е така, тъй като дружеството се облага с алтернативен данък по ЗКПО за извършваната от него дейност по организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Всички изложени от ответника мотиви относно дължимостта на две кумулативно събираеми такси, са правилни по своята същност, но без да е отчетена разпоредбата на чл. 30, ал.7 ЗХ. Доколкото законът е предвидил изрично, че за игрите, които се облагат с алтернативен корпоративен данък по ЗКПО, се дължи такса само по чл. 30, ал.1 ЗХ, няма основание да се приеме обратното и дружеството, отговарящо на това условие за облагане с алтернативен корпоративен данък, да дължи две такси за продължаване действието на лиценза.

В Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта, към която препраща чл. 30, ал.1 ЗХ, в чл. 4 изрично е предвидено, че за продължаване действието на издаден лиценз по чл. 36, ал. 1 от ЗХ се събира съответната такса по чл. 3, ал. 1. Съгласно чл. 3, ал.1, т.4, б. Б от Тарифата за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности по ЗХ и по-конкретно за игри с игрални автомати се събира такса, както следва - за игрални зали с 30 игрални места - 15 000 лв., и по 100 лв. за всяко допълнително игрално място. Тъй като в залата, за която е издаден лиценз, има 45 игрални места, таксата е 16 500,00 лв. Тази такса е платена и предвид гореизложеното, друга не се дължи. Поради това, платената по сметка на НАП такса по чл. 30, ал.6 ЗХ в размер на 25 000 лв. не се дължи и е следвало да бъде възстановена при поискването от страна на [фирма]. Предвид изложеното, оспореното решение като неправилно, поради противоречието му с материалния закон, следва да бъде отменено, а преписката да бъде върната на органа, с указания за възстановяване на поисканата сума от 25 000 лв., като недължимо платена по сметка на НАП.

По разноските:

Жалбоподателят не претендира разноски.

На ответника не се дължат разноски предвид изхода на спора.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, 59 състав на Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 000030-1116/07.04.2021 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение заявлението на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], представлявано от Г. И. за възстановяване на платена с електронно платежно нареждане от 15.03.2021 г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал.6 ЗХ, в размер на 25 000 лв.

ВРЪЩА преписката, по заявление вх. № 70-00-112/24.03.2021 г. от [фирма], с

ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], представлявано от Г. И. за ново произнасяне, съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: